

Sognepræst Julie Damlunds tale den 14. maj 2020. Genforeningen.

Med lidt god vilje kan man sige at Taksigelseskirken er Københavns *andet* store monument over Genforeningen. Sognet hedder egentlig Aldersro, efter Aldersrogade. Her lå i begyndelsen af århundredet – fra 1908 - en såkaldt vandrekirke, en midlertidig kirke, og ventede på at et kirkebyggeri kunne sættes i gang. Den slags tager tid, og først efter våbenstilstanden i 1918 og genforeningen i 1920, kom man videre med byggesagen.

Kirken stod færdig i 1927 og fik navnet Taksigelseskirken. I mellemtiden var det nemlig blevet bestemt at indsamlingen til kirkebyggeriet skulle knyttes til fejringen af genforeningen. Og nu kan vi ikke se den herfra, men det er et gigantisk bygningsværk, som fortæller noget om, hvor meget genforeningen betød, også for helt almindelige mennesker langt fra Sønderjylland. Genforeningen var en folkesag. På mindepladen på tårnet står således:

”Taksigelseskirken rejstes i årene 1925-1927 ved bidrag fra hele landet i Taknemmelighed over Guds beskærmelse af Danmark i verdenskrigen 1914-1918 og for Sønderjyllands genforening med kongeriget”.

Inde i kirken har man måske syntes at taksigelsen også skulle begrundes mere bibelsk. I hvert tilfælde fik kirken en albertavle, forestillende den ene af de 10 spedalske, der efter sin helbredelse knæler ned og takker Jesus. Den ene spedalske var samaritaner, han tilhørte et andet folk. Derfor var det, at Jesus helbredte ham og at han, som den eneste af de ti, takkede Jesus for sin helbredelse i sig selv en grænseoverskridelse. Og sådan har budskabet inde i kirken suppleret budskabet ude på kirketårnet.

Budskabet på tårnets mindeplade handler om en grænsedragning, og grænser har vi brug for. Både de mentale og de fysiske. De hjælper os med at organisere verden, - den indre og den ydre, og de hjælper os til at forstå, hvem vi selv er. Helst skal der være nogle åbne døre, så det er til at gå ind og ud. Hellere end at tænke på grænsen som en barriere af en slags, skal vi måske tænke på den som en hæk; en ikke alt for høj hæk, som vi kan snakke hen over, kigge ind til hinanden og hinandens livsverdener hen over og helst af en beskaffenhed så vi kan gå på besøg hos hinanden.

Desværre er det jo sådan at den verserende pandemi har lukket grænsen igen og familier, der fordeler sig på begge sider igen bliver adskilt af en grænsedragning mellem nord- og sydslesvig. Det skal ikke forhindre os i

fortsat at holde mentale grænser åbne. Om at par dage må vi igen åbne kirkedørene. Så kan vi gå frit frem og tilbage mellem den historiske mindetavle, - taksigelsen og kærligheden til kongeriget Danmark, og ind i kirkerummet, hvor der også forkyndes en anden taksigelse. I kirken forkynder vi – og takker for – den kærlighed og forsoning, som overskrider alle grænser. Med den kan vi i fællesskab, på begge sider af grænsen, glæde os over at der i dag hersker fred.